

die geschreid worden als het hart eens breken mag door de kracht van het Woord.

O, als de verlichting van de Heilige Geest en de kracht van het Woord Gods gekend gaan worden, wat een reden hebben wij dan tot diepe veroetmoediging en vernedering.

Er zijn echter ook nog andere tranen. Als wij onder het Evangelie mogen horen van de mogelijkheid om zalig te worden door de almachtige kracht en gewilligheid van Christus, geeft dit ook tranen van verwondering en aanbeding. De vader van de maanzieke knaap was sterk roepende met tranen, toen hij tot Christus kwam. Tranen vanwege de diepte van zijn nood, maar ook vanwege het zien van het behoud door Christus.

De grond der zaligheid bestaat niet uit tranen, maar wordt gevonden in het volkomen werk van Hem. Op de weg tot Hem worden echter deze tranen ervaren.

Er zijn tranen over de moeiten, de zorgen, de noden van het leven. Ook Gods kind gaat moeitevolle wegen en krijgt een kruis opgelegd. Er zijn nog meer tranen. In de verdere weg leren wij onszelf meer en meer als zondaar kennen. We kennen de begeerte om voor Hem in oprechtheid te leven. Echter, de zwakheid van het vlees, de toegevendheid aan de satan, de wereld- en zondedienst geeft een gedurige strijd en smart.

En dan zijn er ook nog de spotters. In Psalm 42 belijdt de dichter: „Daar mij spotters durven vragen; waar is God, Die gij verwacht?”

Kent u iets van deze tranen? Neen, de dienst van God is geen harde en zware dienst. In deze droefheid naar God ligt al zo veel zoetheid, meer dan in alle voorgaande vreugde in de zondedienst. Wanneer de droefheid naar God al zo veel heeft wat u niet meer wenst in te wisselen voor alle schijnvrolijkheid van de wereld, wat zal de blijdschap in God dan wel niet zijn? Deze wordt hier in beginsel gesmaakt en zal straks ten volle zijn, als God alle tranen van de Zijnen van hun ogen zal afwissen.

Ds. D. Heemskerk, Genemuiden

Zalig zijn die treuren

Zalig zijn die treuren; want zij zullen vertroost worden.

Mattheüs 5:4

Aan wie wordt de zaligheid toegezegd? Aan hen die treuren. Het gaat hier om het treuren met het hart. Het is de droefheid naar God, die de onberouwelijke bekering tot zaligheid werkt.

Deze droefheid gaat niet alleen over de schande die de daad van de zonde met zich meebrengt, ook niet alleen over de bittere gevolgen der zonde. Maar deze droefheid kent iets van de zonde als een daad van vijandschap tegen een goeddoend God. Deze droefheid doet de breuk tussen God en onze ziel gevoelen.

Door de slag van Mozes met de staf op de steenrots veranderde deze in een waterfontein. De zondaar die de slag van het Woord en van Gods wet gaat gevoelen, ondervindt eveneens dat het harde hart gaat breken en tot een waterfontein wordt. Dan gaan wij ons zelf zien in de spiegel van het Woord met schaamte en smart. Dan wordt in uw hart benauwdheid en droefenis ervaren.

Echter, alleen benauwdheid is tekort. Immers, dan staan meer de vrees voor de straf en het eigen ik centraal. Als er droefheid naar God mag zijn, dan is dat een vrucht van de liefde Gods in het hart. Dit geeft een hartelijke veroetmoediging en vernedering. Ja, dit werkt een schaamte en leedwezen in het hart. De Heere is zo groot in Zijn Majesteit, dat gehele volken in Zijn ogen minder zijn dan een stofje aan de weegschaal en een druppel aan de emmer. Hij is ook zo groot in Zijn ontferming dat engelen verblijd zijn over een zondaar die zich bekeert. Wat een rijke bemoediging voor elke arme zondaar die in zijn verlorenheid en ellendigheid leert buigen aan de troon Zijner genade.

Deze droefheid naar God van het hart is een liefdevrucht. Ware droefheid kent immers als grondtoon de liefde. De rechte ontdekking door de kracht van de Heilige Geest werkt tegelijk in het hart een levende betrekking op God. Het zijn dan ook zoete tranen

Geachte mevrouw Van H,

Hieronder volgt een citaat van Prof. G. Wisse. Het is afkomstig uit zijn boekje : de droefheid naar God.

“Dat een van nature hard en verhard hart, hetwelk vijandig en afkerig tegenover God staat, week is gemaakt, zachtmoedig is geworden, gebroken en vol heimwee naar God, begint te wenen, o, is dat niet een klaar bewijs, dat de Heere een oog van genade op u laat rusten? Hier vinden we een eerste bewijs, dat de H. Geest iets met u voor heeft. Feitelijk kan men zeggen, bij zulke *ware* tranen naar God, zie hier het getuigenis niet slechts, dat ge genade zult ontvangen, maar feitelijk al, dat ge begenadigd zijt, begenadigd n.l. aan 's Heeren zijde. Vandaar dat ieder, die zulke tranen mag wenen, er iets aangenaams, iets zaligs in smaakt. Ja, met zulke tranen aan de oogleden durven we dan wel verschijnen in de troonzaal der genade Gods. Met zulke tranen is het, alsof er opening en vrijmoedigheid komt, om de smekingen op te heffen. (...) Omdat de Heere uw ziel liefelijk omhelzen wil, dáárom maakt Hij u dan eerst bedroefd van geest, bedroefd naar God.” (Prof. Dr. G. Wisse)

Het is vanuit dezelfde dwaling geschreven als wat u me onlangs stuurde van ds. D. Heemskerk. De zaken die hier genoemd worden bestaan natuurlijk wel, en zijn best kostelijk. Maar ze geschieden onder de ontdekking der Wet. Dit moet je verstaan in hetzelfde kader als dat God Mozes ambtelijk geroepen heeft bij de brandende braambos, waarbij de Heere tot Mozes over Zijn (aardse) verkoren volk het volgende zegt: *En ook heb Ik gehoord het gekerm der kinderen Israels, die de Egyptenaars in dienstbaarheid houden, en Ik heb aan Mijn verbond gedacht, Exodus 6:4.* Hier schreeuwt dus Gods verkoren volk tot God om verlossing. Maar dat volk wordt aldaar nog in banden der dienstbaarheid gehouden door de drijvers van Farao. Daar was dat volk dus wel Gods verkoren volk, maar nog geen verlost volk. Dat geschiedde pas in Exodus 12 en Exodus 13 door Gods sterke hand, middels een weg van bloedstorting en gerechtigheid. Zoals het dus hier door Wisse en in de meditatie van ds. D. Heemskerk dogmatisch en/of theologisch wordt voorgesteld, is het een vermenging van wet & evangelie. God kan Zijn rechtvaardige toorn en haat over de zonden NIET vermengen met Zijn genadige Barmhartigheid die Hij een verkoren zondaar in Christus wil bewijzen. Als God dat deed, dan hield Hij, met alle eerbied gesproken, op te bestaan, vanwege dat dan niet al Zijn Goddelijke deugden zouden worden verheerlijkt, in de weg van Zijn Goddelijke recht.

De werkelijk zaligtreuenden uit Mathheus 5, dat zijn verloste zielen met een evangelische droefheid naar God in Christus. Denk hierbij bijv. aan de wenende (verloste) Petrus, of aan de wenende (verloste) Maria Magdalena aan het graf van de Heere Jezus. Lees hier een preek van Th. Van der Groe over zalig zijn die treuren :

<http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2009/08/bedroefd-naar-god-van-der-groe.pdf>

Hartelijke groet,
D.J. Kleen